tänno?" — „Ei mitte tänno pärraſt, agga mul olleks wägga hea meel ollema, kui ma ni kaugelt ühhe kirja ſaaksin." „Miſſionärid ei joua küll mitte iggaühhele kirjutada, kes neile middagi ſaatwad, agga ſiiski woib olla, et ſe kord meile üks kirri juhtub." „Oh kui paljo kaugem on Grönland kui Tiroli-maa, ſiiski woib ſealt wastuſt tulla, agga minno waeſeſt issaſt ei tulle ial teaduſt. Kas ta peaks ka weel ellama? Oh kui heamelega lähhekſin minna wahheſt tedda otſima. „Kannata weel, armas Wridli," ütles tohter, „kui ſa nüüd lähhekſid reiſima, ſiis widakſid ſinna agga omma koli aega ilma asjata ärra; agga kui need kolm aastat täis on, mil meie arwame, et issa hakkab ſind otama, ſiis woid ſinna minna. Ja woib olla ehk meie ſame ſedda aega omma järrel kulamisſega ka ommeti wähhegi ta jälgile. Siis annan minna ſulle teerahha, ja ſa woid ſiis issale keik räkida ja temma käeſt nou ja lubba küſſida ſelle poleſt, mis ſa ſiis peale hakkad. Ja kui ſe temma mele pärraſt on, ſiis woid ſa jälle meie jure taggaſi tulla. Ja issagi woib ehk ſiin ka kohta ja ammetit leida." Wridli olli ſelle nou ja lubbamisſe ülle wäggga römus ja lubbas tohtrile ello aea üks ſanna kulelik ja tännolik poeg olla.

Hilja függiſe, kui jo Joulud liggi ollid, ütles praua ühhel päwal poegade wasto, kes koliſt kojo tullid: „Meie waat on Grönlandi-madlt taggaſi

tulnud, Miſſionär on ſedda parrajaks arwanud, keik ommad kirjad ſisſe panna ja ka mönned asjad kolilaste tööst, mis ſeie Miſſioni ſeltſile ſadeti. Meie pärralt on ſe waat, ſellepärraſt todi ta ſeie ja kaks kirja issale on ka ſeal ſees. Kui tohter kojo tulli ja neid ſai luggenud, ütles temma: üks ramat on Grönlandiſt Miſſionäri käeſt, ſelle annan ma ſinnule, Willem. Teine on Hamburgiſt ſinno wenna käeſt, Wridli, ſelle annan ſinnule. „Minno wend! minno armas wend! hüdis Wridli römo pärraſt ehmatades. Wend olli kirjutanud: temma olnud Hamburgis ſelle laewa pakkimisſe jures, mis Grönlandi läinud, ja tundnud jubba ſiis ſedda waati keigiſt märlideſt ja ka neiſt tinti plekkideſt ärra. Ja kui ta taggaſi tulnud, kulanud temma Miſſioni ſeltſi käeſt tohtri herra adreſſi, ta kulas wenda, pallus ommale kirjutada, mis agga ial Wridliſt piddi teada ollema. „Nüüd," ütles tohter, „kirjutame temmale, et ſinna ſiin olled ja ka ſinno iggatſemiſt issa järrel, ja palume et temma Tiroli-maale lähheb, issi otſima ja kui ta tedda leidnud, meile ni kohhe kirjutab." Wridli nuttis römo pärraſt. Ja tännaſid Jummalat.

Agga pärraſt jäi Wridlil aeg küll iggawaks ootades, ſeſt kirja Tiroli-maalt ei tulnud egga tulnudki. „Oh, minno armas issa, Hannes ei leia tedda wiſt!" kaebas Wridli. „Ehk nad tullewad ka issi," trööstis tohter, „ſellepärraſt ei kirjuta nemmad."